

да посети или да попита за мѣсто-
то на Асеновитѣ дворци.

**

Но неприятелтъ не бѣше до-
воленъ отъ звѣрствата, които из-
върши досега. Жаждата за кръвъ
не бѣше още наситена. Градскиятъ
комендантъ, когото Челеби остави
въ Търново за свой замѣстникъ,
искаше да се прослави съ нови
крвопролитие. Той извърши та-
ква звѣрства, при спомена на кои-
то езикътъ трепери и трѣпки по-
биватъ коститѣ на човѣка. Тоя
крвожаденъ осмачецъ разбра, че
останалитѣ храбри търновци, само
когато умратъ, ще му дадатъ спо-
койствие. И той реши да свърши
съ тѣхъ веднажъ за винаги.

Единъ день той повика въ църк-
вата по-виднитѣ граждани и боля-
ри останали живи, ужъ че иска да
се съветва съ тѣхъ по нѣкои об-
щественни работи. И тѣ се опжтиха
подирѣ глашатая, безъ да подози-
ратъ, че ги чака коварна смъртъ
Като ги видѣ събрани въ църквата,
комендантътъ даде веднага запо-
вѣдъ да бждатъ изклани всички,
безъ да се засрами отъ старцитѣ
и безъ да се смили надъ младитѣ.
Но никой и не търсѣше милость, а
гордѣливо посрѣщаше смъртъта.
Въ Божия домъ загинаха невини
110 души първи търновски граж-
дани. Подътъ на църквата се залѣ
съ кръвъ а тѣлата на загиналитѣ
бѣха изхвърлени за храна на не-
беснитѣ птици.

**

Презъ това време Евтимий бѣше
запрѣнъ въ тъмница. Подозирайки,
че той насърдчава народе да си
държи бащината вѣра, турцитѣ го
осждиха на смъртъ като бунтов-

никъ. Скоро комендантътъ заповѣ-
да на войницитѣ да му съблекатъ
пѣтриаршескитѣ дрехи, да го по-
качатъ на градската стена и тамъ
позорно да го обезглавятъ предъ
очитѣ на цѣлия градъ.

Доблестниятъ българинъ и отъ
това не се стресна, нито пъкъ по-
чувствува най-малка жалость за жи-
вота си. Едно му бѣше само мъчно
— че не заклаха него прѣвъ. И за
това той каза на пашата (комен-
данта): „Защо, невѣрнико, така
безумно унижавашъ достойнството
и честъта на моя духовенъ санъ?
Първата жертва трѣбваше да бжда
азъ, а другитѣ следъ мене; па-
стирѣтъ трѣбва да върви предъ
овцетѣ, а бащата — предъ децата
си. По служба азъ съмъ прѣвъ
надъ всички и за това прѣвъ трѣб-
ваше да изпия горчивата чаша,
прѣвъ да бжда посѣченъ“. Тѣй го-
ворѣше великиятъ българинъ, и ви-
каше палача, и си навеждаше гла-
вата, и усърдно извиваше напредъ
шията си. Палачътъ наближи, и
вдигна ржка, за да му нанесе смърт-
ния ударъ. Въ това време пристигна
пратеникъ отъ султана съ запо-
вѣдъ да се замѣни смъртното на-
казание съ заточение.

**

Тежка и неописуема бѣ карти-
ната на това изселване. Тя можеше
да накара и камѣнитѣ на града да
пролѣятъ сълзи. Децата се раздѣ-
ляха отъ бащи и братя — отъ род-
ни братя и то за винаги. При това
близкитѣ не откарваха на едно мѣ-
сто, за да се виждатъ и утешаватъ
въ скръбъта си, а ги разпращаха
въ различни мѣста, по различни
пжтища. Всички се пригрѣщаха
единъ другъ, цѣлуваха се, проща-